

Het Varken Dat Ik
Gegeten Heb

Het Varken Dat Ik Gegeten Heb

Wicher K. Elsinga

Schrijver: Wicher K. Elsinga
Coverontwerp: CELF Design
ISBN: 9789464482171
© Wicher K. Elsinga

Voorwoord

De tekst in de volgende hoofdstukken is een authentieke, maar geen letterlijke, weergave van de tekst zoals deze door Adriaan van Putten Paderborn is ingesproken gedurende de eerste weken van mei 2019.

Adriaan van Putten Paderborn heeft mij benaderd om deze tapes met ingesproken teksten om te zetten naar een geschikte schriftelijke weergave ervan.

Dat heb ik naar mijn beste eer en geweten gedaan.

Ondanks dat het oorspronkelijke materiaal mij niet in een verhalende vorm is aangeleverd, heb ik een deel van de tekst met dialogen geschreven vanwege de verhoogde leesbaarheid hierdoor. Voor alle dialogen gelden dat deze niet letterlijk op deze manier voorkwamen in de door Adriaan van Putten Paderborn ingesproken tekst. Ik heb ze geschreven, maar altijd in lijn met het oorspronkelijke materiaal.

Een uitzondering op bovenstaande verantwoording zijn de delen met het verhaal van zijn dochter, Ilse van Putten. Deze zijn nadrukkelijk niet gebaseerd op enig dictaat van Adriaan van Putten Paderborn zelf. Op basis van zijn verhaal was ik echter van mening dat dit deel van het verhaal niet mocht ontbreken. Het is dan ook op een later moment uit de mond van Ilse van Putten zelf opgetekend.

Wicher K. Elsinga, januari 2020.

Deel 1: Adriaan

Ingesproken op 5 en 6 mei 2019

1.

Mijn naam is Adri van Putten Paderborn, Adriaan Rudolf Maria voluit.

Ik ben afgelopen februari achtenvijftig jaar oud geworden.

Ondanks dat het leven soms grillig en onzeker kan zijn, weet ik zonder enige twijfel dat ik geen negenenvijftig jaar oud zal gaan worden.

Drie weken geleden is bij mij acute en ernstig progressieve alvleesklierkanker geconstateerd. Daarnaast blij ik uitzaaiingen in mijn botten, mijn lever en in mijn longen te hebben. De diagnose was even keihard als duidelijk.

Ik liep al enkele weken rond met pijn in mijn buik. Daarnaast verdroeg ik mijn eten slecht. Na elke maaltijd kreeg ik extra veel last van het gebied rond mijn maag. Ik zou er ongetwijfeld nog langer mee hebben rondgelopen als ik niet dringend door mijn zoon zou zijn verzocht er iets mee te gaan doen. Hij is het type

dat zich over het algemeen ongerust maakt over alles, maar in dit geval was dat volkomen terecht. Hij moest wel zijn best doen om me te overtuigen, maar na drie dagen waarin hij me bestookt had met smekende telefoontjes, dwingende sms'jes en emotionele chantage, ben ik overstag gegaan en heb ik een afspraak gemaakt bij de huisarts. Ik had dit eerst nog even stil gehouden voor mijn vrouw, zo kwetsbaar als ze was sinds haar beroerte.

De huisarts stelde me een aantal vragen waar ik afwisselend bevestigend en ontkennend op kon antwoorden waarna hij me voor verdere onderzoeken doorstuurde naar het ziekenhuis. Daar werd ik in een claustrofobisch nauwe buis geschoven en werd er een MRI-scan gemaakt. Na een paar dagen kreeg ik een telefoontje van een aardige dame die me geen uitslag kon geven van de MRI, maar me ook nog eens opriep voor verdere onderzoeken. Ik had natuurlijk moeten begrijpen dat het een duidelijk signaal was dat er iets niet helemaal in de haak zat. Over het algemeen krijgen gezonde personen niet ook nog eens een PET-scan, een echo van de lever en een biopt uit de longen. Toch liep ik steeds onwetend van het onheil het ziekenhuis in en uit, in de veronderstelling dat de uiteindelijke diagnose waarschijnlijk niet ernstiger zou uitvallen dan een overmatige

productie van maagzuur. Ik heb nogal een eet- en drinkpatroon met te veel vet en veel te veel alcohol. Dat mijn maag het daar na jarenlang misbruik moeilijk mee zou hebben, zou geen verrassing voor mij zijn geweest.

Helaas bleek er meer aan de hand dan een beetje te veel maagzuur.

Anderhalve week na de laatste onderzoeken werd ik op de polikliniek terugverwacht voor de uitslagen ervan. De arts ging staan, gaf me een stevige handdruk, nam weer plaats op zijn stoel en vertelde me maar meteen dat het er niet goed uit zag. In een verder prettig verlopend gesprek gaf hij de details van mijn ziekte prijs. Het werd zelfs mij, als relatieve leek in de grote-mensen-geneeskunde, met elke minuut dat het gesprek langer duurde steeds meer duidelijk dat mijn kansen niet goed te noemen waren. Verdomde slecht is wellicht een nog betere omschrijving.

De dokter vroeg me in dit gesprek om na te gaan denken of ik een behandeling in de vorm van een combinatie van chemokuur met bestraling zou willen ondergaan. Na de uitleg over wat deze behandeling in zou houden, zei hij er wel meteen bij dat dit de kanker niet zou kunnen genezen. Het effect van deze behandeling op mijn levensduur zou waarschijnlijk minimaal

positief zijn en de bijwerkingen vrijwel zeker zeer heftig en vervelend. Ik was er ter plekke al snel over uit dat dit geen reële optie was.

‘Dokter. Ik ga dit even laten bezinken.’

‘Dat is een prima plan. Het is nogal een boodschap die ik heb moeten brengen.’ De arts maakt aanstalten om op te staan. De patiënt blijft zitten en buigt zich naar voren.

‘Hoe lang heb ik nog te leven? Als ik geen behandeling wens? Kunt u daar iets over zeggen?’

De arts staat een moment bevroren in de half staande houding waar hij zich in bevond en gaat dan traag weer zitten.

‘Weet u, dat is een lastige vraag die u me stelt. Een vraag waar ik me altijd wat ongemakkelijk door voel. Er is niet een bepaalde termijn die geldt voor elk persoon met deze ziekte. Ieder mens is uniek. Als ik nu wel een bepaalde termijn noem, voelt het voor mij bijna als een doodvonnis dat ik over u uitspreek zonder dat ik daar ook maar enige zekerheid in heb. In ieder geval, in deze fase van uw ziekte.’

Even kijken ze elkaar aan en de arts lijkt begrip te zien in de ogen van de patiënt. Hij staat op en steekt zijn hand uit als teken van afscheid.

Weer blijft de patiënt zitten op zijn stoel en weer buigt hij zich naar zijn gesprekspartner.

‘Maar u zult toch begrijpen dat het ongemak zich aan mijn kant bevindt? Het maakt voor mij nogal uit om te weten of ik mogelijk volgende week al kom te overlijden of dat dit naar alle waarschijnlijkheid nog maanden op zich laat wachten. U kunt mij daar toch wel enige zekerheid in verschaffen?’

De arts neemt deze keer niet de moeite om weer te gaan zitten.

‘De voorzichtige prognose, bij dit soort agressieve en ernstige tumoren en de fase waarin u nu verkeert, betreft gemiddeld gezien zo’n acht tot tien weken.’

Hij sprak het uit alsof hij het voorlas uit een voorlichtingsfolder.

Met een beetje geluk pak ik dus nog het begin van de zomer mee.

Met een beetje pech zal zelfs die tijd me niet gegund zijn.

2.

Na het gesprek, van ongeveer twintig minuten, waarin mij mijn toekomst helder en ondubbelzinnig werd voorgespiegeld, stond ik driekwartier na mijn aankomst bij het ziekenhuis weer buiten. Het passeren van de draaideur gaf prijs dat het schijnen

van het lentezonnetje slechts uit licht bestond en geen warmte van betekenis met zich meedroeg. Op de stoep van het ziekenhuis stond ik stil en werd overvallen door koude rillingen. Ik stond te schudden als een oude man met vergevorderde Parkinson, meer dan de temperatuur alleen kon verklaren. Passerende patiënten en bezoekers besteden echter geen enkele aandacht aan mij, zoals ik daar stond en duidelijk mezelf niet was. Verbazing is kennelijk niet je deel wanneer je voor de deur van een ziekenhuis buitenissig staat te wezen. Om anderen niet in de weg te staan, zocht ik zo snel als ik kon in de huidige staat het bankje naast de deur op. Rustig zittend in de bleke zon werd mijn lichaam rustig. Mijn hoofd werd helder. Ik overdacht wat mij nu te doen stond. Het was duidelijk dat mijn leven op zijn kop was gezet. Alles wat ik bedacht had nog eens te zullen gaan doen, kon ik nu uit mijn hoofd zetten. Alle plannen waar de woorden “later” en “toekomst” in voorkwamen konden nu opzijgezet worden. Ik besepte me dat ik de continue voorgenomen, maar steeds voor mij uitgeschoven, stappen om mijn leven te beteren nu niet meer uit kon stellen. Ik moest nu eindelijk eens laten zien wat ik waard was. Vanaf nu zou ik gericht moeten zijn op het herstellen van fouten uit het verleden.

Na bijna twee uren op dat bankje te hebben gezeten, dwong de omgevingstemperatuur mij mijn auto met verwarming weer op te zoeken. Tegen die tijd had ik echter een duidelijk beeld van mijn mogelijkheden gekregen.

3.

Ik heb na deze diagnose en bijbehorende prognose snel een aantal drastische keuzes gemaakt. Ik ben gestopt met werken. Althans, ik heb me langdurig ziekgemeld bij mijn verzekeraar. Ik verkeer gelukkig in de omstandigheid dat ik min of meer eigen baas ben en zelf kan bepalen of ik wel of niet kom. Ik heb vervanging geregeld zodat mijn praktijk open kan blijven en de patiënten die al een afspraak hadden staan gewoon hun behandeling of controleafspraak konden krijgen.

Dat is dus afgevinkt. Klaar en uit.

Een van de andere keuzes die meteen voor mij overduidelijk was, was dat ik niet van plan was in een al te vroeg stadium mijn kinderen en Fleur in te gaan lichten over mijn fysieke toestand. Er zou ongetwijfeld in de zeer nabije toekomst een moment komen dat het achterhouden van deze informatie niet langer

mogelijk zou zijn. Ik zal uiteindelijk gaan sterven en het is wel beter hen hier van tevoren over in te lichten.

Maar waar ik me nog goed en fit voelde, was er geen reden om Ilse, Sander en Fleur te alarmeren. Al vraag ik me af of het Ilse sowieso iets had kunnen schelen. Als ik haar al eens zie, dan is het wanneer zij haar moeder bezoekt en ik toevallig eens vroeg thuiskom. Met mij wisselt ze dan geen woord. Ze kijkt me niet aan en negeert me volledig. Ik voel me dan als de geest van een overledenen die rondwaard in zijn eigen huis, maar geen contact met de bewoners kan krijgen. De eerste keren dat dit voorviel heb ik haar wel eens aangesproken. Ik heb haar gevraagd hoe het met haar ging. Ik heb geprobeerd om mijn excuses aan te bieden voor de fouten die ik heb gemaakt. Ze heeft daar nooit op gereageerd.

Nou, dat klopt niet helemaal. Eenmaal heeft ze mij recht in mijn ogen aangekeken nadat ik voor de zoveelste keer had gezegd dat het me zo ontzettend speet. Haar blik was op dat moment niet boos. Er was geen enkele emotie te lezen in haar ogen en in haar mimiek terwijl zij me naar me keek. Dat was misschien nog wel het ergste, dat het me toen pas echt duidelijk werd dat ze niets meer voelde wanneer ze mij zag. Ik was volledig uit haar emotionele landschap gewist. Zonder een woord te zeggen was

de boodschap duidelijk. Dit zou nooit en te nimmer meer goed kunnen komen.

Vorige week voelde ik me nog even goed en gezond als ten tijde van de diagnose, maar ik begon toch behoefte te krijgen om over mijn aanstaande einde te kunnen praten. Ik besloot dus dat het tijd werd om mijn familie in te lichten over mijn fysieke situatie. Ik heb een berichtje achtergelaten op de telefoon van Ilse. Haar telefoonnummer had ik al eens stiekem in de telefoon van Fleur opgezocht. Ik heb haar gevraagd langs te komen omdat ik iets belangrijks te vertellen had, waarvan ik vond dat ze haar kwaadheid naar mij zeker voor mocht overwinnen.

Ze is niet gekomen.

Ik heb dus maar ten overstaan van Fleur en Sander verteld hoe de vork in de steel zat. Dat ik dood zou gaan op korte termijn.

Dat er niets meer aan te doen was.

Fleur leek het wel te begrijpen. Ze zei niets, ze begon te huilen.

Sander daarentegen had, terwijl hij bezig was zijn moeder te troosten, vooral heel veel vragen totdat het tot hem doordrong dat dit een werkelijke en definitieve situatie was, en ook hij zijn emoties toe liet.

Het was een van de lastigste dingen die ik ooit heb moeten doen. Ondanks de problemen die duidelijk aanwezig zijn in de relatie tussen Fleur en mij, was het wel vervelend om te zien dat ze verdriet had.

Dat ik mijn zoon moest vertellen dat ik hem binnenkort voor altijd zou verlaten, was nog veel moeilijker. Het brak mijn hart. Ik had er zo veel voor over gehad om ook Ilse erbij te hebben gehad. Ik had het zo graag haar zelf verteld in plaats van dat ze het nu indirect via haar broer moet gaan vernemen. Maar het is niet voor niets dat ik deze tapes inspreek. Dat heeft met Ilse en de reden voor haar afwezigheid natuurlijk bijna alles te maken.

4.

Het feit dat ik stervende ben, al voelt dat op dit moment nog totaal niet zo, heeft ook zeker zo zijn voordelen. Al vrij snel realiseerde ik me dat, doordat ik geen toekomst van betekenis meer heb, mijn handelen in het heden vrijwel geen consequenties heeft voor mijn bestaan. Ik kan doen en laten wat ik wil, het maakt voor mij allemaal niet meer uit. In principe zou ik de straat op kunnen lopen en een aantal willekeurige passanten doorzeven met een gewelddadig aantal kogels; ik zou al overleden zijn voordat ik veroordeeld zou kunnen worden.

Een man zonder toekomst kun je niet stoppen. Een man zonder toekomst valt niet af te schrikken.

Ditzelfde geldt natuurlijk precies zo voor hen die denken dat hun toekomst hen op geen enkele manier afgenomen kan worden. Zij blazen zich zonder enige terughoudendheid op, in auto's en met bomgordels.

Kanker en extreem-radicaliteit zijn in dat opzicht even terminaal. Terminaal voor de lijder ervan, en even zo vernietigend voor zijn omgeving.

Ik heb niets meer te verliezen. Ondanks dat het in alle medische boeken sterk wordt afgeraden, heb ik toch besloten mijn oude gewoonte van het roken weer op te pakken. Het was niet omdat ik nu een onweerstaanbaar verlangen naar een sigaret had, maar de keuze destijds om te stoppen met roken was puur en alleen ingegeven door overwegingen van gezondheid. Behalve een korte periode een aantal jaren geleden, de maanden rondom mijn affaire met Selena, heb ik nooit enige moeite gehad met het niet-roken. Nu is het dan ook puur en alleen een vorm van protest dat ik de gezondheidsoverwegingen overboord zet. Een dikke middelvinger naar mijn diagnose. Ik heb een aantal sloffen

Gauloises Blonde in huis gehaald en het geurt hier nu continue naar een ouderwetse kroeg. Je weet wel, toen er in de kroeg bij het genot van een biertje nog een sigaret opgestoken mocht worden zonder dat je hiervoor buiten in de kou hoefde te staan. Het rokershoestje begint al terug te komen, maar dat hoesten kan natuurlijk ook veroorzaakt worden door de uitzaaiingen van de kanker in mijn longen.

Mijn drankgebruik was altijd al op een hoog niveau. Ik ben mijn hele leven al een behoorlijke drinker. Ik kan niet zeggen dat ik verslaafd ben, maar het is een illusie om te denken dat ik zonder zou kunnen. Het is het effect van de alcohol waar ik me heel erg goed bij voel. Na het eerste glas neemt de werkelijkheid al iets meer afstand. Het stelt het zich wat bescheidener op.

De alcohol heeft me meer dan eens in de problemen gebracht, met vrouwen en met de wetgever. Het is vaak beperkt gebleven tot een flinke klap met een vlakke hand in mijn gezicht of een forse boete. Maar het is altijd toch altijd wel een aandachtspunt geweest, dat drinken van me.

Nu heb ik werkelijk alle remmen losgegooid. Het maakt allemaal toch geen ene fluit meer uit. Ik wissel de rode wijn van de ochtend af met voornamelijk Belgisch bier in de middag, waarna

een glas goede single malt whisky zo tegen het einde van de avond een vaste waarde is geworden.

5.

Mijn derde recente ondeugd is een wat minder voor de hand liggende. Drinken en roken zijn slechte gewoonten waar bijna iedereen wel last van heeft of gevoelig voor is. Ik heb daarnaast ook een naar verslaving neigende dwang naar chinees eten, en dan met name Babi Pangang. Al moet ik zeggen dat de tumor in mijn alvleesklier het verteren van de vetten in dat eten ietwat tegenwerkt. Het eten ervan is een genot, het ontlasten ervan is minder een plezier. Ik zal niet al te veel details prijsgeven, maar probeert u zichzelf maar een voorstelling te maken van het uitscheiden van ontlasting dat voor een groot deel uit vet bestaat.

Geen gerecht is als een rode draad in mijn leven als Babi Pangang met witte rijst. Vanaf het moment dat ik mij kan herinneren dat ik chinees at, is dit meteen een favoriet geweest. Mijn studententijd heb ik overleefd op dit gerecht, afgewisseld met een enkele keer Foeyonghai.

En toch ook wel erg veel bezorgpizza.

Zoals het ook met het roken ging, ben ik onder invloed van Fleur en de komst van de kinderen op een gegeven moment minder chinees gaan eten, en uiteindelijk at ik het vrijwel nooit meer. Naast het feit dat Fleur het een verschrikkelijk soort voedsel vond, voedsel dat het gewone volk tot zich neemt, maakte zij zich vooral zorgen over zowel het vetgehalte van het eten als de hygiëne van de keuken waar het bereid werd. Chinese restaurant en oriëntaalse afhaalgelegenheden hebben nu eenmaal niet de naam de schoonste plekken op deze aarde te zijn. Maar ik ben in mijn leven regelmatig ziek geworden van het eten in een restaurant, het was geen enkele keer na het nuttigen van een maaltijd bij een chinees restaurant. Ik ben ooit in een hotelkamer in Berlijn midden in de nacht kotsmisselijk wakker geworden, waarna ik de gehele vis van de maaltijd in het dure restaurant aan de Kurfürstendamm in zijn totaliteit aan het Duitse riool toevertrouwde. Ik heb de garnalen van de garnalencocktail van het populaire bistrootje hier in de stad meteen na thuiskomst weer teruggegeven aan de wereld, en ik ken verschillende van dit soort voorbeelden van vrienden die een dergelijke ervaring hebben gehad met eten uit goed beoordeelde Nederlands-Frans restaurants. Restaurants met aanbevelingen en zelfs met sterren.

Waar toch die eeuwige achterdocht naar de Chinese keuken vandaan komt, is mij dan ook niet duidelijk. Al werkt de branche zichzelf natuurlijk ook tegen met de gesloten keukens en de luikjes die meteen weer dichtgaan als de bakjes er onderdoor geschoven zijn.

Of zouden die luikjes misschien gewoon uit schaamte zijn vanwege het moeten werken in de keuken van een restaurant?

6.

Als ik heel eerlijk ben, denk ik niet dat ik uitgebreid gemist ga worden straks.

Ik heb niet veel vrienden. Eigenlijk helemaal geen echte vrienden. Ik heb kennissen waar ik wel eens wat mee ga drinken of eten. Ik heb mensen waar ik beroepsmatig in mijn vrije tijd ook wel mee omga. Maar er zijn weinig mensen die echt heel dichtbij staan. Mijn gezin zijn de enigen die nog leven waarvan ik verwacht dat ze me echt gaan missen. Ook al is dat natuurlijk maar ten dele waar. Voor Ilse ben ik al lang dood en begraven. Waar het op neer komt is dat het vooral voor Sander zwaar is. Het is onafwendbaar duidelijk geworden dat hij binnen afzienbare tijd half wees zal zijn. Of eigenlijk bijna driekwart,

aangezien de kinderen de laatste tijd aan hun moeder niet echt veel meer hebben gehad.

Mijn kleinkinderen zijn nog zo klein dat ze het niet echt zullen gaan merken dat opa dood is; waarschijnlijk zullen zij over vijf jaar geen enkele herinnering meer aan mij hebben. Ik zal dan slechts een verschijning in oude video's zijn. De man waarvan ze weten dat het opa is, maar waar zij geen opa-gevoel bij hebben. De man van die foto op het kastje in de hal.

Maar aangezien dit nu eenmaal een feit is, en ik tegen die tijd al lang tot stof en as vergaan zal zijn, kan ik me daar nu niet druk over maken.

Over en uit.

7.

Ik heb een lijst gemaakt van zaken die absoluut nog geregeld, gedaan en afgevinkt moeten worden voordat de tijd die me gegeven is een onzekere factor gaat worden. Ik heb de vier weken na mijn diagnose dan ook strak volgepland. Met deze prognose van ongeveer twee maanden ben ik er maar vanuit gegaan dat de eerste vier weken ervan nog min of meer gegarandeerd en kwalitatief goed zullen zijn.

Het regelen van mijn erfenis en het aanpassen van mijn testament was natuurlijk het eerste dat ik gedaan heb. Ik ben de

twee weken erna nog enkele keren bij de notaris geweest voor een herziening van de herziening. Ik heb steeds lopen twijfelen over wie ik wat wilde nalaten. Mijn kinderen natuurlijk zoveel mogelijk, het was de erfenis voor Fleur waar ik steeds over twijfelde. De notaris had wat dat betreft een ontluisterend antwoord op mijn vraag.

‘Het is in principe mogelijk om uw vrouw te onterven in uw testament, maar zij zal daar succesvol bezwaar tegen kunnen maken en zal zij uiteindelijk dat deel van de erfenis krijgen dat zij nodig heeft voor haar levensonderhoud.’

‘Dat meen je? Ik kan dus niet eens bepalen waar mijn geld na mijn dood naar toe gaat?’

‘Tot op zekere hoogte niet. In het geval van uw vrouw en haar omstandigheid ben ik bang dat een rechter haar een fors bedrag gaat toewijzen. Zij heeft immers veel hulp nodig, en dat kost nu eenmaal geld.’

De notaris moest mijn verbazing en frustratie van mijn gezicht hebben kunnen lezen.

‘Ja meneer Van Putten, zo is de staat van onze samenleving. Aan alle kanten is er wet- en regelgeving om ervoor te zorgen dat bestaande oneerlijkheid in stand gehouden wordt. Mensen die hard werken voor hun geld hebben geen

andere keuze dan dit geld vervolgens aan jan-en-alleman af te staan.'

Een moment pauzeerde hij en leek hij te overdenken of hij daadwerkelijk moest uitspreken wat hij dacht.

'Kijk, mocht u nou eens wat hulp nodig hebben bij een interessante fiscale route, dan kan ik wel wat voor u betekenen. Maar dat hele erfrecht zit zo strak in elkaar, daar is eigenlijk met geen goed fatsoen een maas in te ontdekken.'

Uiteindelijk heb ik besloten het testament te laten voor wat het was en mijn nalatenschap op een alternatieve manier te regelen, een manier waardoor ik zeker weet dat mijn kinderen het grootste deel zullen ontvangen. Wel heb ik de clausule laten opnemen dat mijn schoonkinderen niets zullen krijgen. De wetgever voorziet in ieder geval wel in deze mogelijkheid, godzijdank. Mijn schoondochter zal best een goede echtgenote zijn voor mijn Sander, maar als mens is ze werkelijk een ramp. Vanaf het moment dat Sander haar meenam naar huis heb ik haar niet gemogen. Ze kwam ons huis binnen, en in plaats van zich eerst eens netjes voor te stellen viel ze onder uitroep van allerlei opgewonden kreten bijna in katzwijn. Ik begreep later dat dit was omdat ze het huis heel erg mooi had gevonden. Fleur had het opgevat als een compliment en de schreeuwlelijk meteen in haar hart gesloten.

Ik vond haar een onecht en onoprecht monster.

8.

Wat ik op dit moment aan het doen ben is uitvoering geven aan het laatste puntje op mijn to-do lijst. Ik heb er de volledige week voor uitgetrokken. Dat dit als laatste op de lijst stond, betekent niet dat het minder belangrijk is dan de andere punten op mijn lijst. Dit punt vraagt nu eenmaal veel tijd en een gedegen concentratie. Nu de rest van de zaken afgehandeld zijn, kan ik me er helemaal op richten op en heb ik mijn hoofd er goed bij. Ik zit hier, in mijn goede stoel, met een oude dictafoon en een stapel aan bijpassende kleine cassettebandjes. Mijn zoon Sander, de schat, heeft eergisteren nog nieuwe cassettes voor me gehaald. Hij wilde graag weten wat ik er mee ging doen. Ik kon hem alleen maar vertellen dat dit hem later duidelijk zou gaan worden. Hij vond het maar ouderwets om bandjes te gebruiken, hij bood aan nog een digitale voicerecorder te gaan kopen bij de MediaMarkt. Dat leek mij totaal onnodig, deze oude Olympus doet het nog goed genoeg.

Wat ik vanaf nu zal gaan doen, is vertellen dat ik nog wil vertellen en datgene dat ik nog vertellen moet. Het gaat zaken

die ik onder andere omstandigheden nooit aan iemand verteld zou hebben. Ik verwacht in deze week in staat te zijn alles te behandelen wat ik voor ogen had.

Natuurlijk doe ik dit allemaal niet voor niets. Ik heb een doel voor ogen. Ik ga immers niet zonder duidelijk oogmerk mijn ziel en zaligheid op tafel leggen. Na al die jaren waarin ik mijn kinderen niet de aandacht heb gegeven die zij verdienden, na al die jaren waarin ik ze niet alleen affectief verwaarloosd heb maar nog verder ben gegaan dan dat, wil ik ze door dit document, deze bekentenis, laten weten dat ik tijdens de laatste tijd van mijn leven toch geprobeerd heb om nog iets van mijn fouten te herstellen. Ik weet heel goed dat mijn daden uit het verleden niet ongedaan kunnen worden gemaakt, al zou ik dat graag willen. De fantastische en ongekende mogelijkheid die mij op een treurige dag in het verleden in de schoot zijn geworpen, bleek niet het bereik te hebben om deze fouten te kunnen herstellen. Al de fouten in mijn eigen leven zijn helaas onbereikbaar voor dit wonder, deze steen van de tijd. Ik heb heel vaak geprobeerd om terug te gaan naar momenten in mijn leven. Naar de bepalende momenten in mijn leven waar ik onherstelbare fouten heb begaan. Elke keer weer gebeurde er niets. Ik kan alleen maar naar momenten met de fouten van anderen. Maar de fouten van anderen zijn niet altijd interessant.

9.

Via een goede vriend van me heb ik een spookschrijver, of *ghostwriter* zoals hij het zelf noemde, laten benaderen. Het gaat hier om een zekere heer Elsinga. Ik heb hem de vraag voorgelegd of hij bereid zou zijn om na mijn dood, en expliciet pas na mijn dood, deze geluidsopnames uit te werken en om te zetten in een verhaal of een boek. Deze heer Elsinga is mij aangeraden omdat hij al meerdere biografieën op zijn naam heeft staan, en redelijk goed met de pen schijnt te zijn.

Daarnaast is hij onbekend genoeg om nog wel betaalbaar te zijn. Ik had nog nooit van hem gehoord en heb ook nog nooit iets van de beste man gelezen. Ik zal dat vanwege een actueel nijpend tijdsgebrek hoogstwaarschijnlijk ook niet meer doen. Zowel u als de heer Elsinga zullen daar wel begrip voor kunnen opbrengen, verwacht ik zo.

Gisteren heb ik het eerste en enige gesprek met meneer Elsinga gevoerd. Dit gesprek was niet al te lang, zo'n twintig minuten, maar meer tijd had ik niet nodig om hem te vertellen wat mij voor ogen stond en om te kunnen inschatten dat deze persoon ook in staat zou zijn deze opdracht naar tevredenheid uit te voeren. In dit gesprek heb ik aangegeven dat wat mij betreft mijn verhaal in elke willekeurige vorm gegoten mag worden, en